Yeşil Perim

"Kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim."

İlber

2020

ISBN:

Dizgi : ...

Kapak :

Baskı- Cilt : **2020**

İçindekiler

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Canımı Alsan Olmaz mıydı?

Doyamadığım Sırlı Madenim...

Ayıkması zor uykulardan değil, çok zaman kendimden bile hiçleniyor, gözümü açtığımda, aklımı ne çok rüyalara tutulmuş buluyorum. Ancak bir rüyam var, içinden içine, bir tanecik, onu ruhumdan bile kıskanıyorum.

Onca zaman akıp gitti, ama bu rüyamın üstüne bir rüya daha görmedim. Göremeyeceğim galiba...

Tutkularının kölesi olmayan birini görmedim. Akıl zihindeki duygu kasırgasının neyi varsa alıp götürebilir. Ancak diğer insanlar bu sahip olduğumuz sevgiye bence ulaşamazlar.

Sen benim tek aşkımsın.

Ben seni tüm kalbimle seviyorum. Bu nedenle seni hissetmeden yaşamanın anlamını da bulamıyorum.Aklım fikrim, herşeyim, seninle...

Beni ölümsüzlüğe kavuşturan rüyam!

Her gecen gün hayranlığım sana kat kat artmaktadır.Sonumu düşünmez oldum. Sonra sen varken düşünmekte olmaz ki...

Tüm hayallerimi süsleyen sevgilim, çok uzaktan geleni bekler gibi hep seni düşlüyor ve sonra

gelmiştir yanıma diyorum. Ne zaman ki, bahtıma küssem, hayran hayran minnetimi sana daha çok sunuyorum. Tesellim olarak bir de, ya bilemeseydim, yazıklar olurdu bana diyorum. İçim köpürüyor eski şarap gibi, sabun köpücüklerini havaya saçan çocuklar gibi öpücükler salıyorum, patlamadan sana ulaşırlar umudumla dilekler tutuyorum. Seni çok özlüyorum, bıktırırcasına kendime dahi, umutla tekrar tekrar nasihat ediyorum. Belki bir gün...

Anladım, bu hallerimin bir başlangıcı ve sonu da olmayacak. Kimseler anlamadı diye sorun etmem de manasız. Ancak adını her söylediğimde âzalarımdan seslenişini, parmak uçlarıma, tırnaklarıma kadar hissedip, kendimden geçip ve saatlerce baygın baygın istemsizliğime bakıyorum. Öyle ki bu halim, olur mu, olmaz çizgisinin çaresizliğinde beni derbeder etti.

Beraberce yaşamak, söylemek istediğim şeyler ve yanında söyleyemediğim sözcükler içinde allak bullak olan halimle, ve bir o kadar yalnızlığımla ölsem daha iyi değil mi?

Çözüm bulamasakta biz hariç, hiç bir şey, aramıza giremese... biz bize saklansak olmaz mı? Bende sana ait olanı versem. Ah ...içim yandı bir can ne ki binlerce kez verebilsem...

...

Benim yanımda olması gereken hayatım!

Her zaman mutlu okşamalarını yanıma getiren hava esintisini derin derin içime çekiyorum. Normalde ki olan her nefes canımı yakıyor. Bıkmışım ya, varlığımı, dayanılmaz boyutlardan aşırıp, yalnızlığımı hayalinle boğup, kaybolmak istiyorum.

Gönülde yaşayan aşkın yönünü kim değiştirebilir ki?

Her geçen gün yazdıklarından sonra tapmaktan başka bir şey bırakmadın bana sevdam…

Avuçlarının sıcacık şefkatiyle yaralı bir kuş misali ve kırılmış kalbimle o büyük gözlerinin içine baka baka kendimden geçsem ve ölmek, kurtuluşum olur diye düşünmeye yine başladım.

“Mutlu aşk diye bir şey yoktur.” Dedikleri buysa..

İlk zaman bana bir yazı göndermiştin, hiç unutmam.

“Sensiz yaşayamam” dersin, ama yaşarsın…Olmaz dediğin ne varsa hepsi olur, yaparsın. En garibi de budur ya “Senin için ölürüm” der, yine de “yaşarsın.

Bu bana geçerli bir söz değildi ki…ben senden çok kendime söz vermiştim. Yaptığım her şeyde her zaman seni seveceğim. Bunun ne bir başlangıcı veya bir sonu olacak.

Bana sonsuz güvenmelisin.

Rüyamda seni öpeceğim günlerim çok geç kaldı...sebebini bulamıyorum...gelsinler artık...

Çok üzülüyorum. sen olmayınca bütün iyilikler kurumuş su kaynakları gibi... bende çölümde yanıyorum

İnan ki, tekrar diyorum bu canımı alsan daha iyi olmaz mı?

Hiç olmazsa onun için can verdi derler

“Gerçekte kimim ben?”

Bende ben mi bıraktın ki, kime ne sorayım

Ben sadece sende hatırlanmayacak bir iz kadarım...yahut, var mıyım, acaba?

Var mısın?

Kayıp parçalarını bulan ruhların kavuştuğu...

Gün, bugün ve bu saat ile aynı dakika...

Dünyada karşılaşma ve kavuşma şansına erişmiş olmanın şansı.

Seçilmişler olarak...aşk ile mühürlenip...ezelin ebede birleşilen anda yaşamak.

Geç değildi...bu anı yakalamak, onlara verildi.

Kalpten kalbe giden yolu bulmak ve o yoldan başka hiç kimsenin yürümesine izin vermemek.

Aşklarını kalbin kuytularında sırlayıp gizlemek.

Her ne kadar acı verse de özlemeyi bile sevmek.

Sarılmadan, koklamadan uzaktan izler gibi, naif, bir o kadar da tutku ile bağlanmak. Birbirinin derdini dert, sevinçlerini mutluluk bilmek.

Tüm mesele...

Dostuna dost, düşmanına kaplan kesilmek. Gönlünü ısıtmak için yeri gelince kendi gönlünü ateşe vermek. Tüm kalıplarından sıyrılıp, duvarların yıkılmasına göz yummak. Ben seninim diyebilmek. Sadece biz olmak. Güvenmek. Sığınacak liman bilip, gerektiğinde gücün yettiğince kol kanat germek. Yanlışlarına yanlış, doğrularına doğru olmak. Her şeyiyle olduğu gibi kabullenmek. Dışlarından önce içi sevmek. Kalbine, ruhuna tutulmak, tutuşmak. Gözden önce, gönüle düşmek. Tüm engellere rağmen, kalbi kalp ile sarmaktır.

...

Akla gelip, dile gelmeyen tüm duygularla bir kez daha...

SONSUZ SEVDAM...

Benimle birlikte SONSUZA KADAR...BENİMSİN...diyebilmek adına; iki cihanda da VAR MISIN...?

B...

Hayatımın Gizli Anahtarı

Sevgili!

Günler geçti gitti. Sen ve ben hem uzak ve hem yakın.

Ah...ne olacak bizim bu halimiz. İnan ki çok zor...yine de acısıyla, tatlısıyla hayatın tüm hallerini yaşamalıyız. Bu bizim için büyük bir şans ve nimet olmalı. Farklılık bence budur.

Sevgili!

Sanırım bizde bir gariplik var. İkimizede tuhaf gelecek belki ama böyle düşünüyorum.

Her şeyimiz bir gariplik arz ediyor. Düşününce...normal hayat tarzı bu olmayabilir, ama gerçekler, böyleyken böyle.

Sonsuz değer!

Akıl, Fikir!

Genelde hayat felsefemiz, her şeyi dibine kadar yaşamak... sanırım bu oldu gibi...

Böyle desek de mutluluk konusunda nefsimize uyarak yaşamadık ve hiçbir zaman isteklerimizi abartamadık,

Etrafımızdakiler iyide kötüde olsa duygularımızı anlamayınca genelde bizi abartıyor gördüler...

Bazen dümdüz insan olmak istediğimizde olmuyor değil. Kafa rahat ve pırıl pırıl...

Ancak olmaz ki bu... bizde duyarsızlaşma, bencillik, geleceği umursamayan sadece güne bakan olmak.

Nasıl olur bilemeyiz ama...bir şekilde beraber bir geleceğin nasip olmasını diz dize oturup, kucak kucak uyuyacağımız günlerin tez gelmesini, bekleyelim...

Kaderin çizdiği aşılmazlar var...bu nasıl aşılmalı dediğimizde halihazırda bir çözüm olmayınca...başka ne diyebiliriz ki...

Şu günlere kadar sabırlı olduğumuzu galiba fark etmemişiz. Hayatımızda herkesin dayanır dediğimiz şeyler oluyordu...ama sonra baktık ki, bu şeylere herkes katlanamıyormuş. Yine nedendir bilemiyoruz sabırlı olduğumuz şeyler bizi yıpratmıyor

İçimiz Yanığı hayatımız!

Kendi kendimizi doldurduk yine. Bizden bize gelen mektuplarımızı okuyalım. Huzur bulalım. Olur ya, içmeden sarhoş olan birileri kimler diye sorarlarsa... artık bizi söyleriz.

Biz bize....

Yeşil Absentim

Yeşil Perim!

Sanki uzun zaman görüşmemiş ve sana mektup yazamamış gibi yazıyorum. Saatlerin geçmesi, bu kadar uzun sürer mi?

Tesadüfen bir yerde gözüme A. Camus'un bir sözü ilişti.

"Kadınlar, yeryüzündeki cennete ait görüp görebileceğimiz tek şeydir"

Bence o, bu konuda, eksik bir yorum yapmış.

Kadınlar cennetten bu dünyaya gönderilmiş melekler demeliydi. Bugün olmuş hala Havva'nın nasıl yaratıldığı üzerine tam bir bilgi yok. Tanrı bile açıkça söylemiyor.

Kadın, Yüce Sevgilinin ifadesiyle "dünyada bana sevdirildi dediği üç şeyden biri" dir.

Kadın!

Fakat kadın denilince bunun kapsadığı bireyler kimdir...bu açıklanması gereken bir muamma. Bir erkek hayatında gerçek bir kadını görme şansına kavuşursa, o yeşil absent içmişten beter olur. İlk görüşünde, içsel yangınını başlatır, halüsinasyon görmesine neden olacak kadar derinlere dalar ve ayakta durmaz olur. Ölür de diyebilirsin.

Nerede o zaman benim için bahsedilen kadın...adını andığımda sevdam dediğimde beni ölüme kadar uçuran...içmiş gibi.

Yeşil Perim!

Bence, bu korkutucu dünyaya girmek ve ondan hoşlanmayı, kabullenmeyi öğrenmek gerekiyor. Eğer ki,

yeşil perimin beni kabul ettiğini bilirsem ne açık kalır ne de açlığım. Sonsuz bir doyumsuzluk beni kaplar ve dünyam huzurla dolar.

Ey yeşil perim!

Haddimi aşmazsam ezeli planda, rüyalarımda görebileceğim her şey sen olursun. Ve sen öyle şefkatlisin ki, sonsuza dek beni bırakmazsın. Kanatlarını açıp beni semalara çıkarıp, senden başka hiç şeyi düşünmez kılarsın. Bende sonsuzluğun içinde nerede olduğumu bilemem. Bu öyle güzel ki, tarif etmek söylemek mümkün değil.

Sanırım tam da şu anda sana seni seviyorum, seni seviyorum, demekten kendimi kaybettim. Buselerinin yansımasını görüyorum. Ve ona sunabileceğim, neredeyse hiçbir şeyim yok. Canımı alır mısın diyorum. Seni bulduğumdan beri belki yüzlerce kez ölüp dirilmeyi istedim.

Bu gece gibi, her zaman yaptıklarımdan dolayı pişmanlığım gelir, doğru sandığım çabalarım üzerken beni, yine de içim rahat etmez, hoş bir rüyada öldürsene beni, hayatım bir yalandan ibaret olsun, yeter ki sen var ol dedim..

Çaresizliğimin ilacı!

Aşkın tadını seninle bulduğumdan içindekilere ulaşamıyorum. Fakat o harika tenine dokunmak değil, kokunu bile alsam yeter diye...ağlıyorum...

Herkesin arzuladığı eşsiz aşkım, çiçeğim, gülüm!

İstediğim tek şey eşiğinde uzanıp kalbimin duruşunu hissetmek...sonra alev alev yanan dudaklarınla anlıma öpücükler kondururken uyanmak...eğer ayıkırsam ayaklarına sarılmak istiyorum. Çok zaman kendime gelemiyorum ya...

Sen, vücudu sevmek hayalini sevmek kadar önemli değil, diyorsun. Biliyorsun ki ruh ölümsüzdür, bir şekilde kavuşuruz. Onun için bir şansım var...ben bedenine sarılmak istiyorum. Israrla günah diyorsun.

Ah âb-ı hayatım!

Sevgilim, durmadan dudaklarının beni hararetle öptüğün günü düşünüyorum.

Seninle çok hayallerim var. Hiç olmazsa onları rüyalarımda yaşatsan.

Hayal etmenin ne anlamı var deme, bütün varlıklar hasretinle sıralara dizilmişken seninle bir an geçirmek benim için bir ayrıcalık olur. Bir işaret etsen yeterli diyorum.

Kederlere gark oldum, üzülüyorum yine de bekliyorum. Olur mu diye...

Önceden çok merak ederdim, fakat bana izin verdin seni düşünebiliyorum. yoksa bu melül ve mahcup halimle nasıl dayanacaktım ki bu hayata.

Sensizlik günleri kötü günler. Çok bekledim kendimi kandırarak. Belki yarın olur, olur diye...hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ettim. Kaderim bana yanlış yaptı...sen benim kaderim olamadın...başkalarına gittin. Hiç düşünmedin mi böyle seni ölümüne düşünen biri var olacakken.

Her şey çok değişti. Sen gelene kadar benliğimin yüksekliğinden dem vururdum. Saçma sapan teorilerim vardı. Hepsi çürüdü. Şimdi ise aptallığıma seni kaybeden birinin acınacak haline şahit oluyorum...Üzülmez mi insan hayatımın en güzel yılları sen yanımda olmadan geçti ve gittiler.

Kim ve neden mani oldu yeşil perimin eteklerini tutmama.

Seninle bir olsaydım, bize hayat mükemmel olmayacak mıydı?

Kırık kalbim var.

Herkes bir yana kalbimin senin tarafından bile kırılması olsun...ama bu benim için ayrıcalıktır. İnan ki cehenneme gideceksin kulum hitabında bana, kulum dedin ya...sorun mu ederim.

Hayır demelerinde olsun, kabul etmem demelerinde. Bunlar bana acılar verse de, ben senin için tekrar tekrar ölürüm...

Sırf Sadem var olsun diye...

Aşkına Kul Olmuş Biri

Sevdalı Yağmurum...

Her günden farklı olarak güneş gibi doğdun. Ve sesinle süslenmiş şarkılarını dinleyerek, içimin alevlerine göz yaşları döktüm. İçim ferahlar belki.

Kuru pınardan akan su azdır ama, sonuçta dökülüyor. Görmüşüm seni, sevmişim seni. Herkes görüyor ama kimse benim gibi seni göremezler, diyorum.

İnan ki, gölgelerden, yıllarımın hatasını saymaktan usandım ışığına çok ihtiyacım var. Kendimle yalnız kalmak ve gözlerimi kapatıp seni sürekli dinlenmek istiyorum. Çünkü sensizliğin zamanı, bana çok uzun geliyor.

Gurbet elde beni görmüyordun, ben ise tapar gibi seni seviyordum. Ah gizlim saklım diye. Sonuçta tükendim. Öyle ki, hayatımda tek güç ve umut ışığı kalmadı. Ve şu an ruhum kırılsa, canımın pahasına, daha sensiz yaşayamam.

Bir dileğim, var olmaz mı?

İçine alıp gideceğin sonsuza beni de götürsen...seninle beraber, çıplak aşkımıza tutunsak, onun sarhoşluğu içinde biz bize olsak. Olmaz mı?

Nurlu kalbim.

Sensizlik dayanılması zor bir hal. Her an seninleydim ve gölgendim ve seni arıyordum. Fakat serseri serseri bir halde...

Ateş yakar... ama sen aşkınla beni tutuşturuyor yakmıyorsun, daha fazla bir nevi parlatıyor, yüksek

duygulara çıkarıyor, hafifletiyorsun. Bu bile beni sakinleştirmiyor.

Kalbî Duygularım, Ruhum vicdanım!

Aşkınla beni tut, yalnız bırakma. İkinci bir şansım daha olamayabilir. Başkalarının beni sevmelerine gerek yok. Bunu iyice öğrendim. Eskiyi yaşamayalım. Bir olalım...biz olalım.

Acı çekmiyor muyum?

Evet...

Dürüst olmak gerekirse aciz kulunum, noksanlığım olmaz mı?

Var...

Ancak aşksız bir ömür, yaşanılası bir hayat değil ki!

Her halde sadece sana ihtiyacım varsa ki, var... sensiz başka bir hayatı istemiyorum!

Bu denli içime dolduğun halde, sensizlik içimi tümden kaplayınca, gülmelerim gidiyor, çığlıklar atıyor, saatlerce ağlıyor ve kendimi affedemiyorum.

Adını anıyorum titrek sesimle... acım fırtınalı çalkantılı bir denize dönüşüyor ve dalgaları beni yutuyor.

Beni ikna edip senden vazgeçirmeye çalışıyorlar ama yenemiyorlar! Ben bu alemlerde kaybolsam, seni bulacağım. Çünkü seni istemsiz seviyorum.

Üzülüyorsun.

Çaresizlikten içimi yakan bu sözleri duymak istemiyorsun. Bu bile benim için bir utanç ve hata. Bilmez miyim...çaresizlik çok zor.

Sana olan aşkımın içimde damarlarımda yakıcılığını hissediyorum...bundan dolayı ölmem lazım...hayır

ölemem. Hayır ölemem...sensizlik olur diye istemiyorum. Sonra kendimi avutuyor, kavuşmuş gibi suskun bekliyorum.

Bağımlılığım, ilham perim, nefsimdeki arzum!

Sana yalvarıyorum

Duy hep beni duy!

Kalbim seni bekliyor!

Tenimde dudaklarını hissettiğim ve o an sana konuştuğum, deliler gibi, seni seviyorum...dediğim rüyamda, kendimle yüzleşiyor ve bu düştüğüm bu rüyaya ağlıyorum...Sonra kalbim seni takip ediyor... tebessüm eden yüzünün kalbime vuruşunu algılayınca, o an derin bir nefes alıyorum. İçimdeki karanlıklar kayboluyor. Umutsuzluğumdan çıkışım oluyorsun. Şimdi bu engellerle yaşamak ve aşkını hissetmek bana kalan tek şey...

Sadece senin için...sevmek ve yaşamak.

Her zaman bana, daha iyi bir gün ve yeniden söyleyecek güzel şeyler vardır diyen meleğim...beni bırakmayıp güneşim ve ruhumdaki sükûnetim oldun.

Bütün bunları sana yazmak şikâyet için değil, ama bilmeni istiyorum. Kimsesizliğin olduğu yerde önünde diz çöküp sana secdeler etmek hayran hayran bakmak. Her şey bir rüya mı, gerçek mi, diye...şaşkın şaşkın kalmak. Beni kucakladığını, aşkıma kul olmuş biri demeni...

Rüyam...

Gerçek olmaz mı?

...

İhtiyacım Olan Tek Şey Aşkın

Meleğim, şekerparem!

İçimdeki hayallerin nereye gittiğimi bilemeden, hayata nehirdeki dallar gibi takılmışım, Gayesi kalmamış berduş halimle sokak meskencileri gibi de olsam sadece seni düşünebiliyorum. Kalbimdekileri ve derinliklerini bilmelisin diyemem... göstermekte o kadar zor, ah bir bilsen.

Aşkımız kocaman bir karmaşa ve çok güzel bir şey, ancak sevgini söyleştikten beri, azıcık sakinleştim sayılır.

Senlikten bizliğe dönüşünce aşkımız, tamamen çıkarsız, özverili samimi oldu. Ölümünü an be an bekleyene aşkımız perde oldu, nefes sundu. Sonra seninle olmak kendimi olduğumdan farklı hissettiriyor. Yani, kendimi olduğundan farklı hissetmenin başka yolları olmaz mı ama ben bunu gerçekten eksiz hissettiriyor.

Dünyanın bir ucundan en uzak denizlere kadar uzakta kalmış olsam da, kalbim daima seninle. Öyle ki, her şeyim de senin hayalin... saçının şekli, siyahlar giyinişin ve yana yana olursak neler konuşacağımızı çok biliyorum.

Evet, her şeye romantik hayallerimi yansıtıyorum. Neden olmasın ki, beni olduğum halimle seven, kabullenen, tek sen oldun.

Yanına varamasam, rüyanda olmaya takatim yetmesede, sen benim daima rüyalarımdasın. Hiç bıkmadan seni özlüyor ve gözyaşlarım dökülüp içimi ıslatıyor.

İlk zamanlar seninle gözyaşı dökmeyi bırakırım sandım...ancak hayatımın en güzel yılları, yine sensizliğe mahkum olacağını düşününce kendimi alamıyorum.

Cırcır böceği sesine bayılırsın, değil mi. Sana sıcak yaz günlerini hatırlatır. Onlar sıcaklığı bilen varlıklarmış. Kış gününde bu akşam hava çok sıcak diye mi çok ses çıkardılar. Hayır onlar bile acıdılar bana. Kalbimin yangını her yerimi sardı da, ona baksana diye sana haber ediyorlar. Unutmazsın biçareni ama içim çok yanıyor, birazda hastayım.

Ah sevgilim!

Yanan kalbimi söndürmeye gelemez miydin ve gelip beni bir öpebilseydin, ne olurdu ki.

Seni özledim diyemem artık...çünkü içimde sakladığım bir emanetin var. Bu nedenle sensizlik yaratmıyor dünyamda. Onu, can çıkana kadar, benden kimse alamaz. Şükürler olsun Rabbime .

Sana da ayrıca, tekrar tekrar teşekkür ederim...

Kâkül-i Leylâ

Canım Gözbebeğim Benim...

Bütün gece sana mektup yazdım. Rüyamda mı, yoksa yarı uyku ve uyanıklık arasında mı bilemedim. Öyle güzel cümleler kurdum ki zihnimde...ben dahi hayran kaldım. Taki kalkınca bunları yazayım dedim. Ancak uyanınca hepsi sırlandılar. Hatırlamıyorum.

Üzülmedim...biliyorum...ileride hepsi kalbimden dile gelir. Bir benim var benden içeri değil mi?

Merakta etmemek lazım...her şeyin bir vakti var. Duymanın da söylemenin de.

En güzeli sevgimizi, kalbimizi paylaşmak değil mi?

Benim içinde bir ayrıcalık kakül-i Leyla var...koynumda sakladığım, koklayıp öptüğüm.

Cennetim benim!

Can vermek çok zor. Umut ederim ki, ben bu zorluktan eminim. Kendimi avuçlarında bildiğimden beri, canımı sen alacaksın.

Deme ki, bir kevkeb gibi hep aynı sözlerdeyiz.

Niye olmasın?

Bir fidanda güller ne kadar çoğalırsa çoğalsın, hepsi aynı kökten...biz bizeyiz...ihtilafsız...soluk soluğa. Öyle olmalı.

Senin sevginin yüceliğine nasıl erişirim bilemesem de...senden ölene dek kopmayacağımı biliyorum.. .

Sevmek işi aslında çok kolay. Sevilmek ise çok zor...birde ilahiden.

Nefesim!

Her nefes bilinçli bir çabadır. Benim nefesim sana ait olunca...ikimizin gülü...ilâhi yapının kapısında durmalı ve anımsatmalı her zaman gizliden gizliye öpüş hatıramızı.

Ne mükemmel bir şey.

Aşk minel aşk ve halâtihi...

Kim ki buldu aşkı ...o zaman bütün dünyayı nergis yerine koklar.

Gel sevdam tutunalım hiç bırakmayacak şekilde eteklerine...sıkıca.

Yarınlar nasıl olsa bizim...

Düş Kapanım

Günümün Işığı!

Bir yanım, eşim, hoş geldin,

Seninle olan beraberliğimizden sonra hayatım değil rüyalarım bile değişti. Aşkımızın kanatları kızgın çöllerde yahut kutup ayazlarında hiçbir kabusa takılmadılar. Bu çok güzel bence.

Aşkı kazandık.

Solmuş hayallerimize göz yaşlarımızı akıtıyoruz. Dahası çocukluğumuzun asla geri gelmez dediklerini beraber tekrar getirdik ve yıldızlara uçurduk.

Hayatın kuralı sadece insanlar için değil, hatıralar içinde aynı...ölürken biz bize can içre can olduk. Bu da eşsiz bir güzellik.

Nedenim!

Gençliğimiz gitti, diyerek üzülmüyoruz, geri kalan çocukluğumuz bile cana geldi.

İlk vurulduğumuz kişi kimdi, hiç düşünüyor musun?

Kaybolanımız neydi, kazanılan da...

Dün gibi, kapına astığın gülü öperken kendimi nasıl hissettiğimi...kapıyı açtığında teninin enfes kokusunun burun deliklerimden içeriye dalışını ve ben o an, saniyelerle kaybettiğimiz yılları gördüm.

İnsanı mest olmaz mı ilk yaratıldığı toprağını ve kendisini ezelden ebede taşıyanı.

Sarısını tarif edemem ama o nazikçe kıvrılmış saçlarını ve bedeninin kendine has kokusu beni çılgına

çevirmeden sarhoş etti. İçen biri olsa bu kadar olur. Kala kaldım.

Sana bayılıyorum dedikçe, sen hayır deme, bedenin, aşk kokuyor. Çaresiz kalıyor insan.

Melekler günahsız olur. Sen melek değilsin ama bir başkasın. Seninle her şekilde günahı önemsemez oldum. Aslında bu hiç iyi değil ama ben ne yapayım. Seni seviyorum. Elimden gelse ver de, canımı vereyim. Hayatıma kan ve can sensin. Sonra senin bana ihsan ettiğini senden esirgemem olmaz ki..

Kanım!

Ben seninle yaşadığım her günümü değerli kılmak istiyorum... çünkü benim hayata bağlayan tek kordonum sensin.

Şunu da yeminle söylemeliyim, senin sevginin üstüne sevgi tutmamışım...ezeli ve ebedi sevdam sensin.

Kaçınılmaz son diyorlar ya...... aşkım ben seninle mutluyum başka bir şey istemiyorum. Ancak sana dayanamıyorum, tamam, kader mahkumuyuz, ikimizde razı olmalıyız. Fakat neden bu ayrılık acıları reva görüldü ki?

Bana yaşattığın en güzel hayalleri seninle kucaklaşmalarımızın tadını, kokunu, bakışını öpücüğündeki şefkati unutabilir miyim?

Sadece sen!

Bulmuşum susuz çölde devesini kaybeden bedevi gibi. O nasıl mutlu olduysa ve ölümün kıyısından döndüyse, bende ondan farklı olamam ki?

Düşünmeden duramayan ve aklını kaybetmiş olan bu halimi görsen sen bile ağlarsın...ağlamayasın diye çabucak, ayaklarına yüz tutup can vermek istiyorum.

Nefsim, günah korkusunu başıma kakanlara aldırmadan sana kavuşmak için çabalıyor karanlık düşüncelere dahi dalıyor. Yanmak pahasına.

Yapabilecek çok cesaretim yok ama yine de hayatımı perişan eden sapkın derecedeki tutkumla çekincelerime aldırmıyorum.

Yapabileceği tek şey beklemek olan acınası halim!

Acımıyorum, bu aşkımın davası divana kalmasın.

Her şeyin bitti, itibarsız kaldın deseler, aşkım ve tutkum kaybolmayacak asla. İblisin ilahi aşkına sadakati bile buna erişemez. O bile bana hayrette kalmış inan.

İçime senden bir parça koydun ve nasip oldu ya... sorun değil, sonsuzlukta bir teline boynu verecek kadar bir can taşıyorum, hemen şimdi alabilirsin, kabuslarım bitti, benim düş kapanım...

Sen Benim Başkamsın

Güneş parlıyor, kuşlar şarkı söylüyor ve çiçekler açıyorsa, bugün harika bir gün olmalı.

Yalvarıyorum.

Çılgınca bir şey mi az buçuk bir mutluluğu istemek.

Aşk, insana verilmiş bir hediye değil miydi?

Yıllarca karşılığını beklemedim ama aşk, acısını çektirdi. Ve hayatım, aşkımı bekleyerek geçti.

Kızmıyorum da diyemem.

Suçluyum geç kaldım, ama sende geç kaldın demeye başladığımda...bana ‘seni seviyorum’ dedin.

Susturdun beni, sonsuza kadar.

Ezelden beri sakladığım ve kaybettiğimi sandığım gerçek aşkımı tekrar uyandırdın. Sonunda cesaretimi topladım. Seni görmek için dilekte bulundum. Yeter, kurtar beni bu ayrılıktan. Seni gördüm. Sende Rabbimi gördüm ve seni O diye seviyorum.

Sen hep var ol ve beni benden al.

Sana layık değilim ve sevgim yetersizse kulluğumdandır. Yine de sen sürekli bana sevgini göster...dua ettiğimde kalbimi teselli et. Ellerimi açıp yüzümü yerlere sürüp dua edebildiğim bir sensin.

Kızma n’olur?

Sensiz ben nereye gideyim?

Başka kimsem var mı?

Soruyorum.

Sen ruh eşim mi yoksa ruh ikizim misin?

Hayatıma girdiğinden beri aklım bir karış havada.

Çok bir şey deme, ama yine de söylesen.

Günlerce kaç tane gerçekmiş gibi rüya görüyorum... bilemiyorum. Korkularım bürüdüğünde seni içimde saklıyorum. Kaybederim diye.

Senin göğsüne dayanıp saçlarının gölgesinde sesinden şarkı dinlemekle sakinleşsem bir nefes alsam. Özlüyorum.

Bazen nefesimi tutuyorum bir daha alamam seni içime diye...çünkü soluduğum hava sadece sensin.

Eğer kaderi değiştirebilsem ve ölüme meydan okuyabilseydim seni bir daha bırakmamacasına önceki ve sonraki hayatları değiştirirdim... Dünyamda ki güneşim, eğer gün ışığı teninin sıcaklığını hissettirseydi, onu da yok ederdim.

Kimselere kötü demeye hakkım yok... ama sevişmek güzel bir duygu. Fakat sakin iki ayrı ırmak gibi karışmadan yan yana akıyoruz. Sen beni çok seviyorsun, biliyorum ama istemiyorum...sen rüyalarımın sahibi iken beni uzak tutmasan kendinden olmaz mı?

Ah bir tanem!

Seni ulaşılmaz yapan bu kaderimin neresi düzeltmeli ve baştan sona tekrar yazmalı...

Allah'ım her şey senin elinde değil mi kırk parçaya bölünsem kırk alemde olsam, sorun bitmez mi...diyorum. Biz birbirimizi buluruz, her gün yeniden yeniden.

Aşk, rabbimin bir hediyesidir. Neden acıyla beraber veriyor ki? Anlamıyorum.

Dersen ki, aşk varsa, karşılığını bekleyerek aşık olmamalıdır. Ama ben aşkımın acısını çekiyorum. Sensizlikle hayatım anlamı olmayan viraneye döner.

Hayatım, rüyalarımın sahibi!

Yanımda sessizce yattığını ve hayalimde seni izleyerek sayısız geceler geçiyorum. Uyuyup kendimden geçiyorum. Bir umudum bu sabah belki demelerim varken beni sensizlikle uyandırıyor. Açınca gözlerimi ve düşerken yaşlar, acı su gibi kurutuyor bu bedenimi. Çaresizim tek aşkım, yine de umut ediyorum.

Gerçekten vaktinden önce ölmüş biri gibi yaşıyorum. sen geldin ve sevginle hayat bulduğumu inkâr edemem. Bir zamanlar bitmişti dediklerimi de hep hatırlıyorum. Bu düşümle acımı içime çekip, sabrediyorum.

Varlığınla gülüyorum bana huzur da veriyorsun. Fakat dayanacak halim kalmadı. Ne olacak bu demekten...

Yine bilemedim benim başkam... sana nasıl teşekkür etmeli... bilemedim.

Aldığım her nefes senin olunca...

Sen Her Şeyi Telafi Ettin

Kutsal bahçem!

Yıllarca özlemini çeken beni, göğsündeki çiçeğin titreyişiyle, seninle konuşmak ve beraber olmanın vereceği sıcaklığın tatlı rehaveti ve doyumsuz iştaha ile sana sarıldığımı düşünür müsün? . Ben bunu hayal ettim gerçek oldu sanki...bir müddet öylece kalıp kendimi kaybetmişim. Sonra başımı kaldırıp yüzüne baktığım zaman, o pembemsi dudaklarının arasından mükemmel dişlerini gördüm ve onları bile oracıkta öpücüklere boğmak istedim.

Tatlım. Seni düşlerimde milyonlarca kez öpsemde...bu bir başka şey.

Kadim aşkım!

Sen başıma gelen en güzel şeysin. Aslında kendimi senden de tam saklamayı başarmıştım ama nedense açığa çıkmam gerekti. Taşan kaynak akmak için yol aramaz mı? Öylece...

Sana yazdığım her mektubumdan sonra ikincisini içime tekrar koyuyorum sakinleşeyim diye...yine de yanıyorum.

İnsanı kendi acıları öldürmez birinin yokluğudur bütün dertlerin başı. Düşünüyorum sensiz yaşamayı düşünmek çok zor...dünya seninle gelmiş gibi hissettiğimden beri...bu acım daha fazla.

Hayallerimin içime bakıp yüzünü tutardım, gözlerini öperdim saçlarına değdirirdim ellerimi. Rüyamda bile yalnız seninleyim. Senin varlığını da yokluğunu kalbime sorma...ezelimiz bize hissettirmesede, sende, ben yokken hayallerimiz sevişirdi. Şimdiki halimi ona göre kıyas et.

Durgun bahar melteminin şarkısı!

Sana seni sevdiğimi söylemeye başladığımdan beri, kokun yaşadığım yerin kokusunu bastırıyor olmalı. Ötekilere ihtiyaç hissettirmeyecek hale getirdin beni. Yalnızlığın en kötüsü, seni anlamayanların arasında kalmaktır ve insan kendisini anlayan birini bulduğunda yapacağı fedakârlığı ve samimiyeti olması sevgisini gösterir. Çok zamanlar biraz suçlu da olsak iyi oldu, her şey.

Kendini bulamıyorum ama hayaline aşık olmama mani olan kimseler artık yok. Fakat kimseye bunu söyleyemiyorum. Yansıtmasam da aşk yaşanılması hem zor acı bir duygu.. Ben bazen buna güçlü olmalıyım, dedim hep.... her şeyi saklıyordum içimde. Kendimi günahtan da korumam gerek ama seni düşününce günahlar aklıma gelmiyor ki?

Zamanla hayat beni bir çok konuda pişirdi. Ama simdi daha olgun düşünüyorum. Neyi nasıl yapmam gerektiğini biliyorum. Hiç bir sınırı zorlamıyorum kendimce daha etraflı düşünebiliyorum. Her neye karar verdiysem şu anda olması gereken ya da olabileceklerin en iyisi...

Bencil değilim hiçbir zamanda olmadım. Etrafımı düşündüğüm kadar kendimi de düşünüyorum. Çünkü senin varlığın ve seni sevmek. Bu benim kendim için yapabileceğim en güzel şey. Kimsenin seni bilemiyor olması ve iç dünyamı da gereksiz... Rabbim bilsin.

Kıymetine paha biçilemez...

Belki, önceden iç dünyamız ve acıma duygularımız bizi sürekli yanlışa sevketmiş olsa da...aşk acımadan korunmalı. Sevgide acıma olmamalı.

Senin varlığın bana hayatta verilmiş en büyük nimet

Bunun kıymetini bilmeyip elimin tersiyle itmek en büyük hatam olurdu.

Yani bunu içimde ilk başlarda hiç bir yere koyamadım, hep bir şekilde yanlış dedim durdum...ama içimdeki savaşı, sanırım yendim. Aklım ve kalbim uzun süre bunun muhasebesini yaptı...fakat şimdi daha dingin ruhum ve seninle huzur bulunca dolaylı olarak hayatımda düzeldi.

Kendim içinde olan bana ait ve kimsenin erişemeyeceği tek güzel şeyim! Kimseyi kırıp incitmeden...olabilecek en iyi hali bu sevdamın.

Herkesin bir o kadar yükü olsa da sevenler bu dünyada biri birininkine talip olmalı taşımalı. Yine de kimseye yük olmak istemiyorum Hele ki sana asla...asla...

Benim için en önemli şey konunun özünü anlamam. Üstü kapalı olan her şey beni daha geriyor. Ve sevme şekli. Samimiyet, verilen değer, hassasiyet...benim için önemli.

Sevgimizden şüphe duyabiliriz. Bence sonuçta o beni gerçekte seviyor mu dediğinde bulduğun cevap seni ikna etmeli... o etti mi herşey bitmiştir.

Benim cevabım...ve baştan beri farkettim...sen beni güzel sevdin...bende sevdim aynı şekilde. Aslında insan sevgi hususunda değişme, göstermez.. neyse odur. Ancak karşısı onu anlamayınca yıkılıyor. Kendi açımdan bununda çözümü hep kaybederek yaşamak, sürekli vermek olunca, neyi kaybetmeliyi mi sürekli sordum.

Sonuçta bu tavır benim için huzur oldu. Hala hep veriyorum, bu beni rahatsız etmiyor. Ama senin için bir şey kaybetmem gerekmedi. Çünkü sen fazlaca verdin...bana fırsat bırakmadan.

Aşk ve umut olmadan mutluluk olmuyor. Her şeyin sahibi olamadığımızı bilince daha iyi olur insan. Ancak en güzel şey umut. En kötüsü de onun kırıldığı an.

Geçmişim baş belası çok zaman. Anılar keskin bir bıçak gibi canımı acıtabiliyor. Fakat senden önce ve sonra beni senin kadar sevenim asla olmadığı için geçmiş kendiliğinden silindi.

Biliyor musun dünya da zor olan şey ayrılmak kanunu. Bu dünyada yaşamam ve yapamam dediğin hiç bir şey kalmıyor. İllaki oluyor. Sonra birçok insan beklenti içinde ve kendilerine göre ve yalnız yaşıyorlar.

Ben korkularımla her şeyi çok düşündüğümden sana açılmakta çok geç kaldım...korkuyordum, yanlış anlamalar olur diye. Ancak pişmanım geç kaldığım için... defalarca özür dilerim. senin gönlünde yer etmek daha önemli imiş.

Sevgilim...

Dzien Dobry Lalem

Lalem!

İyilik bir öz maden olmalı, vefada. Fakat onca zaman beni benden alan ve bana benimi veren bir sen oldun. Önceden hep ben verirdim.

Herkese bir güneş gibi doğuyor olsam da, senin çölünde ay olmak derler ya orada susuz ve aç kalmak adına, canımda yansın sana razıyım...

Bu gece rüzgar penceremi çaldı...uykular sana haram olsun, sevdiğin sıkıntıda sen uyumanın peşindesin, bu mu senin sevgin dediler. Korkumdan tutkumun gizemine saklandım. Sonra elinin ateşle buluştuğu gözeneklerin izlerini göğsüme koydun istemsiz gözyaşlarım aktı...sebepsiz olamaz. Tabiki acın acıma değdi. Işıl ışıl parlayan gözlerinle bana bakınca, kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Söyler misin bana, aşkımın saklandığı eşsiz kalbim. Senden başka hiçbir şey neden düşünemiyorum. Senden hoşlanıyorum, kimseyle paylaşmak istemezcesine. Böyleyse sende benden hoşlanıyor olmalısın, kalpten kalbe yol gider değil mi?

Bir çirkini bir güzele yazmışlar...kader bu demek ki..

Geçen akşam yalnızlığımda kendimle beraber mersiyeler dinledim, güzel nameler ama onlar bir zaman sonra uğultulara döndü...

Sensiz tadı var mı dünyanın?

Her zaman nasip olmaz ama dünkü yaşananlar bir rüya kadar güzeldi, Çokta bakamadım sana, ama, elinden ta içime uzanan sevgin, kalbimin odalarını birer birer gezdi. Beklemedim değil, hani bir teli düşseydi üstüme

dokunduğun şeylere... dedim. Yok...Nasipsizlik bu kadar olur.

Ben seni seviyorum, sende beni bu çirkinliğim ile beni seviyorsun. Demek ki sevgideki güzellik içten okunan bir alfabe.

...

Ellerine baktım öpülecek güzel dudaklarına...ceylanların kıskandığı kadar derin gözlerindeki deryada bir an boğulsam, diyet istemem dedim. Boğulmak ne büyük ihsan...

Aşk olmadan yaşamın bir değeri var mı?

Aşk yüzünden ölebilir mi insan?

Şunu anladım galiba sevgiler küllenir ama insanın gerçek aşkı rüzgar gibi sürekli canlı tutar ateşini. Hiçbir arzu ve hevesim, senden hoşlandığım kadar olmuyor

Ateşinle yanmaya başladığımdan beri bir tek seni seviyorum...kalbimin derinliğinden seni mutlu etmek için gece gündüz seni anıyorum.

Olur ya aklından geçer...gerçek mi aşkı diye...imtihan etme...elimi tut bir kere...ölürüm sevincimden...sende şaşar kalırsın.

Epeyden beri beraber geçirdiğimiz kısa anlar yetmese de...olsun diye kanaat ediyorum. Her birini seninle geçirilmiş bir uzun ömür yerine saydım.

Sonsuza dek hayatım seni seveceğim. Çoğu zaman neden seni sevdiğimi merak ediyorusan...diyorum ki o farklı biri herkesten farklı. Sen farklısın kabul et artık.

Sevdam, korkma her şey çok güzel olacak. Her günümüz yeniden bir gün ve ilkbahar ve mayıs çiçekleri gibi... solmak değil koparsalar da, kökümüz sağlam biz yeniden

tekrar tekrar açarız, inşaallah. Yediverenler hayran kalsınlar bize

Lale tanrı ile özdeşmiş.

Lalem de sen benim tanrımsın demek biliyor musun

Benim Lalem.

Kim...

Cennetimin kapısı...

Cennetim... Cennetimin kapısı...

Bugün mektubunu yine içim eriyerek okudum... İçim eriyerek. Evet...

Cümlelerinin ahengi ve duygu geçişlerin beni benden alıyor. Sen yapıyor. Seni sevmenin mükemmelliğini ve ne kadar şanslı olduğumu bana tekrar tekrar hatırlatıyor. İçtenliğin yok mu? Sana bayılıyorum... Hayranım sana...

Bugün karşıma çıkan şu cümle beni çok etkiledi. Seninle paylaşmak istedim. Hz. Ali aşkını şöyle dile getirmiş; “gitme cennetimin kapısı” ...

Aşkın yüceliğini anlatabilecek en güzel cümlelerden biri olmalı. Rabbim oruç tutanları cennete Reyyan kapısından alacakmış. Senin aşkınla sana oruç olan BEN... Dünyada iken bulduğum cennetim ve ahiretteki cennet kapım SEN...

“Bu aşkın tefsiri ben isem, sen de tefsirisin ya Fatıma” diyen Hz. Ali ve “cennette seninle yaşayacağım için, ölüm bana hoştur ya Aişe” diyen peygamber efendimiz.

Bu aşk nasıl yüce bir duygu... Evet... Aşkı sonuna kadar yaşayan, hem dünya hem ahiret anahtarı olarak gören bir ümmet olmak. Saf ve temiz... Lekesiz yaşamak... En çokta büyük bir sabırla... Sonsuz...Ben seni Allah için içimden geldiği gibi çok sevdim, gerisini Allah’ a bıraktım.

Yüreğim yüreğine değmiş bir kere, varsın elin elime değmesin. Rabbim cenneti dünyada seninle vermişken, sabrederim ahirette de inşaallah seninle versin.

“Cennetim”... Cennetimin kapısı"... “Gönlümün rızkı sevdiğim”...

B...

Aşk Ne Yüce Bir Şey

'İnsan kalbi gizli hazinelerle doludur

'Sırla kaplı, sessizlikle mühürlenmiş '

Düşünceler, umutlar, hayaller,

hazlar ifşa edildiğinde büyüleri bozulur'

Kaderim, Gönül Eşim, Gerçek Aşkım!

Kendimden geçince korka korka iyi mi kötü mü demeden. kelimeler ağzımdan dökülüp sayfalara düşüyor ve orada bir daha okur musun okunmaz mısın bilemesem de ölmelerini istemiyorum.

Söylemesek daha mı iyi olur?

Yoksa söylenmeli mi?

Bence söylenmeli. Onlar canlı çıkıp ölecek olsalar da söylenmeli. Çünkü hamile anne ne kadar dayanır çocuğunun hasretine ve çektiği acılara. Bir an önce yavrusunu eline almalı sarılmalı koklamalı. Bende öyleyim. Bu acılarımı doğurur gibi dağıtıyorum ortalığa sırrımı ifşa ediyorum. Yaramaz çocuklar gibi.

Sonra sen okudun mu hayat verirsin bana verdiğin gibi, değil mi?

Ağlıyorum çok zaman. Gözlerden hep acı su dökülür derler bende ise içimin yangınından gözlerim kuruyor, gözyaşlarımda göğsümün yangın yerine, buz kristalleri gibi düşüyor. Öyle ki buharında duman altı oluyorum, insanlar beni sigara içiyor sanıyor. Ciğerim yanıyor, bir de kebap mı yedin diye bana soruyorlar.

Dün gece içimdeki yalnızlığın verdiği başıboşlukla ne yapacağımı bilemeden uyuyamadım, sensizliğin kararmış

geç saatlerine kadar. Ah...aramızda olanların gerçekliği açılsa ortaya. Sonra susuyorum.

Aşkımızın en güzel tarafı bizi daha fazlasına doğru ruhumuzu uyandıran, zevk veren ve gelecekte bilemediğimiz uzak bir yerlerdeki yeni hayatımızda birbirimizin olduğumuz hayalini beslemesi. Bu güzel oluyor.

Kalplerimize ekilen bu aşkın ateşi, bizi yaksa da huzur veriyor. İnan ki,gülümsedim biraz...bu kadarına da razıyım, diyerek.

Sevdam...önceden beri farklısın sen. Ötekiler bana hep kan kusmayı sıkıntıyı çağrıştırdılar. Sen ise bana huzuru sakinliği verdin. Şimdi seni soluyor, fırsatımsın diye seni içime çekiyorum.

Sen çıkıp geldiğinden beri, uyuşturucu almış gibiyim. Sana olan bağımlılıktan kurtulamıyorum. Kendimden geçiriyorsun... halüsinasyonlar gördüğümde kalbimin kutusunu açılıyor... ve içinde sen varsın. Bu nasıl bir şey Allah'ım.

Ah sevdam dedim, aklım başımdayken nerelerdeydin. Bugünlere kalmak gerekli miydi?

Bunları yazıyorum ya, kalbimin atışıyla yarışmaya başladım hızına ben bile yetişemiyorum. Öyle ki beni baştan çıkaran gözlerin ve sürmeli çekici bakışların aklımı alıyor hemen ilahi bedenine doya doya bakmak için üstündekilerini de yırtmak istiyorum.

Allah Allah..nevrotik kişilik mi gösteriyorum, kendime bakıyorum. Seni bulanda başka ne olmalı?

Sonra kaybedecekmiş gibi sebep yokken devamlı kaygılar, saplantılar ve kompülsif hareketler beni sarıyor. Bu canımın en çok yandığı zaman oluyor. Çok zor senin hiç yaşamanı istemem.

"Seni seviyorum"...sonsuzca söylemek... aklımı kaybedene, hiçbir şeyi hatırlayamadığım zamana kadar ne tatlı, değil mi?

Hayallerimde dahi olsa asla seni asla bırakmayacağım.

Seni ve ellerini bana sarılmış karanlık gibi içimde hissettiğimde tüm sevgimi alev gibi parlatarak ışığında sana kendimi yollamak istiyorum. Yanıyorum sana bak der gibi.

Biliyor musun, çok tatlısın. Bazen ağlar gibi titrek dudakların resme düşüyor, Gördüğümde içimdeki arzu inlemeye başlıyor. Kalbim duruyor ayaklarımı sürüklemem kâr etmiyor çakılıp kalıyorum, neden üzüldü yine diye.

Bazende bana vuran güzelliğinin dalgaları başka sesler bırakmıyor duymaya... sağır mıyım diyorum.

Ah Kalbim bunlar anlattıklarım, daha fazla özlemini çektiğim oluyor. O zaman kaygılarım ile aklım arasında denge bulmayı unutuyorum. Her geçen gün, paranoyak bir şekilde seni sevdiğimi hissediyorum.

Ağzıma ne gelirse söylüyorum... Ne bileyim içime korku düşmez mi, Tanrı kıskançtır. Kızar mı demeyi aklım söylese de kalbime dinletemiyorum. Seni sana anlatacak kelime bulamayınca tanrım kalıyor, onu söylüyorum.

Çaresiz ve mecburum söylemeye. Rabbimde bunu divaneliğime saysın.

Canım!

Fevkaladesin.

Sadece sensin ölümüne sevilecek olan...sadece sensin benim için herşey olan...

Anlıyorsun artık...akla sığmaz o denli fahiş hatalarımla da seni seviyorum.

Son sınıra gelince sana kavuşamadığımın acıları beni içine çekiyor. Kendimi sen olarak görüyorum yoksa o ben miyim diyecek kadar sen oluyorum. Durgunlaşıyorum.

Gecemde gündüzümde, beraber olmak istediğim kişi sen olunca ben kaybolmuşum hayallerim sorun olmasa gerek.

Çocukken hayatım için öylesine büyük beklentilerim hayallerim vardı ki, her şeyin daha farklı bir hâl alacağını düşünürdüm. Değilmiş. Şimdi hepsi senin olduğunu anladım.

Rüyaların rüyalarıma, hayallerim hayallerine karışsın... bizi, biz yapsın.

Aşk ne yüce bir şey, değil mi?

Güzel şarkım, bitmeyen acıklı hikâyem...sonsuza kadar.

Bir Belki Ve Birde Sen Varsın

Tek Sevdiğim!

Tek kalbim!

Tek sinem ve tek hakikatim!

Yorgunum biraz havalardan diye düşünüyorum ama değil. Kalbimi yoklayan o kadar lüzumsuz şey var ki, hepsi istemeden geliyorlar ve gidiyorlar. Kendilerince beni üzmeye de çalışıyorlar. Şükür ki sen varsın... ve bunlar beni neden etkileyemediklerini çözemiyorlar.

Sığınağım benim!

Bedenim yorgun ve perişan, fakat kalbimin sana olan saf sadakatiyle sessizlik içinde pas parlak ışıklar saçıyor. İçimi sıkan katılığı soğuk gecenin karanlıklarının peşinden dağların arkasından yükselen güneşin saçtığı ışık gibi gözlerimden akan yaşlarla defalarca yıkadım. İyiyim ama...

Sevdiğim!

Bilmelisin, bir başka güzel gördüğünde değişme gösteremez gerçek aşık olan...hiçbir şeyden emin olmasam bile bu aşkımdan eminim. Yine de yalvarıyorum, sana. Bu karmaşanın içinde zamanla yarışıyorum...ömrüm tükeniyor. Çok uzun bir ömrüm yok, böyleyken böyle. Bu arada kimse benim sana olan aşkıma sahip olmadığını fark ettim. Aşkım nedeniyle elimde olmadan çılgınca delice şeyler yaptım, arada bir kalbini de istemeyerek kırdım. Ve beni üzen sebepler sana sahip olamadığım anlar, heba olduğu anlar. Yine de sabırla beni hayatıma geri döndürdüğün günler aklıma geliyor, hüzünleniyorum.

Aşkım, hayal kırıklıklarıma kadar sana teslim oldum. Senden kendimi değil tek bir düşüncemi bile saklamadım ve vücudunun bir parçası da ben olmalıyım diye sana benliğimi akıttım.

Seni seviyorum demek çok güzel değil mi?

Seni çok seviyorum...bu ağzımdan çıktı çıkalı...bir hakikat ve ar namus şişesini kırdım. Bundan gayri ayaklar altında ezilsem tükürüklere boğulsam sıkıntı değil. Çünkü sen benim hayatımın sevinç kaynağısın.

Hayatın bizden sakladığı bir çok aşk hikâyesi içinde bizimkinin yerini düşünüyorum. Biz hangi seviyesindeyiz. İçime çeklildiğim anlarda kendim için bir şeyler yapmaya çalışıp düşlerimi bile kovaladım, sana ruhumu vereyim, sadece sen kalasın diye. Seninle seviştiğimiz ilk günden beri aklımdan çıkmıyorsun ve bedenimle de bir mahkum gibiyim. Senden önce kalbim tıkırdıyorken şimdi şiddetle atıyor. Şimdi hep bayılıyorum bayılıyorum

En çok neyine hayranım biliyor musun, her şey senin yanında değerli, değersiz hiçbir şey yok. Bana bile değer verdin de ben kendime bir yol buldum. Değersizlik alnımda yazılı gibi asılmıştı bir zamanlar.

Aşk bir hayal mi yoksa his mi diye merak ediyordum. Aşk bu yaşadığım olmalı galiba? Zamanla solan bir çiçek olmadığı kesin. Genelde büyük aşk hikâyelerinin çoğu son derece acıklı ve ölümle sonuçlanıyor... hepsi aşk için ölmek sözünü ispat edermişçesine. Bizim içinde bu olacaktır. Keşke seninle beraberlik konusunda ne çok sevdiğimi ve çocukluğumdan beri sadece seni sevdiğimi, çok önceleri söyleseydim. Fakat çaresizlikten yapamadım, senin o zaman kıymet verdiğin kişiler bile benden kopartırlardı. Sende belki kolay kolay kabullenemezdin. Bu durumumu anlatmazdım, fırsatım olmadı. Birde sevgimin zaman içinde kalbimin

derinlerinden silinip azalacağını bekledim olmadı. Kendime bakıyorum da, dalları kırılmış kökü sökülmüş, geleceği kararmış, yolu sapa düşmüş, deli divane, mahkum bir ağaca, kim gönül bağlar, dilek tutardı ki...

Böyleyken bile...

Ben sana hayatımda ve ölümümde daima senin olacağım...dedim ama içimdeki tek pişmanlığım sana hislerimi geç söylememdir daima.

Şimdi yanında olsaydım, elini tutsaydım, seni ne kadar çok sevdiğimi ezeli şarkım çocukluk aşkım diye söyleseydim. Ama olmuyor...olmayacakta. Kolayı da yok çaresi de.

Hayallerimde ikimizi yine yan yana görmek mutluluk verici...bu kadarı için bile ne kadar dua ettiğimi sadece tanrı bilir.

Her sabah uyandığımda senin varlığına şarkılar söylüyorum...ölmediğime seviniyorum, bir belki ve birde sen varsın, diye. O bir anımı yılar yılına tercih ederim...inan ki...

Yüce Dosta sordum...nasıl ve neden denilecek her şeyi.

O da, sus...dedi..

Cevabı nedir...kim ne bilir...değil mi...

Sen

Neden bu kadar özlüyorum ki SENi...

SEN hep imkansızken

BEN inadına aşık

inadına SEN

Bak yine tıka basa

SEN doluyum.

Konuşsam dilimde

sussam kalbimde SEN...

İp

Seni mi... gözünü dahi kirpiklerinden

Kıskanan bir ben sanırdım

O ne...bir iplik...neden kapattı ki

Kendime sakladığım canımı verdiğim gözlerimi

İp...içime saplanan bir ok

Gözlerimden yaşlar akıtmama sebep oldu.

Zaten mecnun olmuşum sarhoş gözlerinden

Söylemek gereksiz... ama halim...

Her sabah tekrar seni baştan

Dahası kalmadı der gibi sever seni...

Gecelere küskün değilim

Nede olsan yalnızlığının bir işareti var

Ve ben seni saran

Bir esinti... ayaklarına yüz sürmek için gelecek

Ah edip can verecek...birin değil miyim

Ezelim

...!

Ezelden sarhoş olanın hangi derdi sayılır ...onda korku mu kalır?

Yâr eteğini tutmuş, ebedi aşk şarabını ya içmiştir.

Ey yâr şimdi neredesin?

Gelemez misin?

Gelseydin o hatıramız canlansa seviştiğimiz anların tekrar tekrar tadını duysak olmaz mıydı?

Bazen ne çok kızıyorum bu kadere... aşkı varla yok arasında azaplanarak yaşamak, yahut tadını tatmayarak sabahlamak, akşamı elleri boş kalmak.

Ezelim!

Sevginden içime kalmış ateşinin üstünde kıvranıp yanmaktayım.

Seninle konuşmaya cüret edecek, bir cesaretim olsa ne fayda... hangi şey bu yalancı ayılığı düzeltir, eriyip gidiyorum.

Aşk akıl işi değil de, içim içim acı kandır.

Aşkın dili bu şekilde olmamalıydı!

Merhametsiz değilsin ama bazen uzaklardaymışsın bana aldırış bile etmiyormuş gibi geliyorsun ya...

Ben ağlıyorum nasıl olacak da onsuz...benim işimi kim düzene sokacak...diye.

Bilemiyorum...

Ne olacak, nasıl olacak., gerçekten bilgim bile yok.

Bazen düşünüyorsun bu aşkın sonu gelir mi diye...beni üzüyor bu.

Dert bu sınıra erdi mi sözler boş, bir çok soru çıkar.

Canım bedenimde olduğu müddet senden başkasına giden bir yol olmayacak ve başka imkânım da yok.

Ezelim!

Senin aşkınla yokluk âleminden mecburen geldim.

Yüzlerce kere gönlümden ağzıma gelip, söyleyemediğim içme attığım ne çok söz var.

Susalım, diyorum çok zaman, çünkü sende korkarsın...duymaya onları. Susmak, delilik ve aşk aynı özdendir. Ayrılamazlar.

Yaşadığımız aşkımızın ateş olduğunu biliyorum sende biliyorsun.

Onu kat kat sarıp gizlemeye çalışıyoruz. Sonucu ne olur belli değil mi...yanacak bir bedenlerimiz var. Ancak kimse ağlamaz geliyor bana, düşersek dillere...eyvah demeli.

Herşey bir yana sana olan sevgimi saymaya niyet ettim...kaç günde sayabilirim...zamanada sığmaz, âcizim.

Şimdi, susalım;

Susma zamanı geldi diye değil, aşkımız gerçek kalsın unutulmasın korunsun kötülerin dillerinden ellerinden diye diye...fırsat bulmasınlar yakarlar bilirim de.

Can kadehini bu sabah beraber içtik...uykumda da sun, ayık anımda da.

Sun da içip kendimden geçeyim. Aklım ermiyor artık... deliliğe vurmak istiyorum.

Senamın özü seçilmiş sevdam.

Sancım

Efendim!

İki gündür rahatsızım. Efkârlıyım demek uygun düşmez ama, sebepsiz yıkılıyorum. Hem derdim var hem de seni düşünüyorum, hasret ve üzüntü karşımı... özellikle de geceleyin...kat kat.

Neden geceleyin?

Çünkü geceleyin, yalnızlık başıma konuyor, sessizlik içinde kitap okuyorum, bilgisayar başında derken sen daha çok yanımda oluyorsun.

Sevmeyi sevilmeyi yeni anladığım şu vakitlerde senin varlığını idrak etmek bir sonsuz bir mutluluk.

Sana aşık olmak...onun üzerinden seninle konuşmak çok güzelken, bazen susmakla daha iyi anlaşılıyor...sevginin katmanları, içindeki gizemleri. Yoksa susunca bazı şeyler bizi uyarıyor mu...bunu düşünüyorum da...bir acı doğru gibi.

Hakikatte, aşk hakkında hiçbir şey bildiğiniz yok. Aşk bir gizem. Yaratıcının bile etkisine girdiği bu hal için ne denilir, kavramak zor.

Aşk bir girdap. İçine aldığını çeker yutar veya devrindeki hızdan dışların dışına atar. İkisinin de olma ihtimali eşit.

Benim güzel ebedi aşkım!

Her zaman hayalimde yaşamanı istiyorum.

Bu sabah zorgeçen gecemin mükâfatı gibi, gözlerinin füsukâr bakışı kalbime ok gibi saplandı. O an herşeyden soyutlanmış gibi oldum.

Ey tanrım dedim bu aşkın içinizde büyümesini sağlar mısın?

Bu halim gelince hislenip hemen ağlardım. Neden ağladığımı bilmeden. Ancak bugün çok hastaydım. İçimi kaplayan bir üzüntünün eseri olmalı. Bedenim benden ayrı bir dünya gibiydi...

Sordum aslında derdin ne diye?

Ayrılık dedi...

Uğruna ağladığım sevindiğim kişi...seninle içime bir sükûnet geldi.

Beni sevindiren bir şey gördüğümde seninle paylaşamayacak olduğumda üzülüyorum, çok sana söylemesem de.

Bir seven insan sevdiğinden bir an ayrılmasından daha kötü bir şey olamamalı. Bunu idrak etmek ve anlatmak bile acı. Bir hayali hikaye bile olsa

Sen yoksun ya... o an aşk en acı veren şey oluyor. Eğer kaderi değiştirebilseydim ve ölüme meydan okuyabilseydim seni kimselere bırakır mıydım?

Fakat...?

...

Gözlerimi kapattığımda sesini duyuyorum ve sonsuza dek bulmuşum der gibi, kendimden geçip hayalini kuruyorum.

Fakat...?

...

Sevdam !

Kalbim sızlasın. Şu an huzurluyum demektense kalbimin sızlaması daha iyidir.

Senin şu an bir acı ile ellerin sıkıntıda ise ben de sızlansam sorun olmayacak demektir.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bizim için dua ederken kendimi iyi hissediyorum, ancak ne çok değişmesi ve düzelmesi gereken konu var ki kimi neyi nasıl derken içime gömülüyorum.

Dua ve niyaz etmesek mi?

Sanırım bu düşüncelerden kurtulursak, mutlu olabiliriz.

Sessizlik düşüncem bu. Ama bu da tedavi etmez ki, benim sustuğum yerde sen, senin sustuğun yerde ben sıkıntıya düşüyorum. Bu sonsuzluk ilkesi...zıtlar hayata hareket veriyor. İyilik geldi mi kötülük, kötülük geldi mi iyilik peşipeşine gelir.

Sessizlik kafamızı düşüncelerle doldurur sonra bizi sadece hasta yapar. Hayat seven insanlar için sıkıntıdan başka bir şey miras bırakmadı ki...bize değişik olsun.

Sorarsan bunlardan nasıl kurtulabiliriz?

Güvenerek ve sabrederek...

Ben güvenme konusunda hep sana pozitifim...öyle ise sende korkma...kalpten kalbe bir yol bulunur daima

Sancım.

Kalbime Sordum… Güzellik Kapında Bir Eşik Olabilir

Sevgilim!

Şu ıssız gecenin derinliğe kaybolan saatlerinde yalnızlığımı sana şikâyet etmeyeceğim. Çünkü seni bildim bileli yalnız kalmadım ki…bir şekilde hep yanımdaydın.

Düşünüyorum.

Ne düşünüyorum biliyor musun?

Bugünler hangi iyiliğimizin karşılığı…

Her zaman sen aklıma geldiğinde nasıl kendimden geçtiğimi…bir bilsen…sonra içimde sana ait bir parça sürekli büyüyor. Seni, hissediyorum, tadıyorum, düşünüyorum, dokunuyorum

Buna inanmalısın…

Anlatabiliyor muyum?

Hatırımda hep sen varken içim yanıyor galiba… yüzüm alevler içindeymiş gibi oluyor.

" Aşığım sana, yüreğim yanık ve mağdurum sensizliğine."

Sevgim sana o kadar arttı ki, mümkün değil…

Kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

Sen de bana olan dualarını bırakma.

"Ben şu anki her şeyimle seni seviyorsam, geçmişte de öyleydim, gelecekte de öyle olacağım."

Ben herkes gibi olamam…bu korkunç ve sıkıcı bir şey. Farklı olduğumu da söyleyemem…sonra sana kavuşamasam da ölümü engel bırakmam aramızda çekinmeden canımı senin için veririm.

Üzülme...kötü rüyalar ve anılar bizi bırakmadı...diye.

Kader bizim seçimimiz değil ama biz aşkımızı yaşayalım. Peşi peşine... akrep ve yelkovan gibi...anlar içinde.

Ne kadar zaman, acılar ve sevinçle geçerse geçsin...sürerse sürsün...güzelce beraber yaşayalım

Harikam!

Sen bir aşk çocuğusun. Sevgisiz yaşayamazsın. Bunu biliyorum. Kalbin parçalansa da aşk etrafında yağmur gibi yağmalı.

Bazı sabahlar kalbim küt küt atıyor. Nedense... kendimi ağlıyor buluyorum. Bu gözyaşlarımı yağmurun say.

Doğduğum günden beri hep seni aradım. Ve sonunda buldum. Ayrılık bitti...ne olursa olsun, sonsuza dek ben seninim.

Sen benim hep gördüğüm asla hatırlayamadığım ezeli rüyamsın.

Aramızda bir vakit yanlış anlamalar oldu. Ama biliyorum ki bunlar da birbirimizi tanımak içindi.

Her sıkıntıda sürekli ben, hep sensizliğe dayanamam derim...bilirsin. Fakat ölüm, asla hikayemizin sonu olmayacak. Hep bir izimiz bulunacak bu dünyada.

Anlıyorum, senin de benden önceki hayatında sıkıntılar oldu. Ancak yaşadığımız bu çoklu evrenlerin birisinde birbirimize ait ve sadece ikimizin olduğu bir yer var. Öyle ki sana kavuşmak için sayısız gökler aştım ve anlatsam bitmeyecek bir dolu hikayelerle. Kalbim buna daima şahitlik eder. Şu an nasıl açıklayacağım pek bilemiyorum ama, gerçek böyle.

Şimdi sen bakışlarımın içinde, dalgalanan saçların ve parlayan gözlerinle ruhumu benden alıyorsun...kendime

bir türlü gelemiyorum. Geçmişimi hatırlamakta zorlanıyorum. Nasıl dile getireceğimi bir türlü bilemiyorum?

Tesellim belki bu...seninle aynı havayı solumak ve içimde hissetmek...adını anmak...hayalimde sana sarılmak.

Diyorum ya... senden başkasına artık ihtiyacım yok, usanmadan ve durmadan, senin kalbinde yer bulmayı arzu ediyorum. Beni sevdiğini söylediğinde dünyaları bağışlıyorsun. O zaman paramparça olup, her şeyimi kaybedip toz gibi olsam, tekrar yeniden ilk gün gibi başlarım ve yine seni aynı şekilde severim. Bu benim ezeli davam...üstesinden gelebileceğime de inanıyorum.

Tanrım senin için bana hayat verdi. Sonuçta ben seninle var oldum...sen dolaylı yaratanımsın. İnancım bu, önceden de şimdi de.

Efendim!Sevgi dolu bir kalbim varsa bu sana ait.

Kalbim bazen öyle sıkıntıya düşüyor ki... kara bulutlar çökmüş havalar var ya geceden daha karanlık. Ağlamaya mecbur kalıyorum...Açılsın diye. Şimşekler çakıyor beynimde ışığında birer birer dağılıyor o karanlıklarım. Huzur buluyorum. Bu nedenle bendeki huzurun tamamı da sana ait.

İçim yanmaz mı ama sen varsın diye bitiyor büütn acılarım. Ancak yetmiyor içimi sana dökmeye kafi kelimeler...yetmiyor.

Bazen korkmuyor da değilim... benim bir imtihanım mısın diye.

Hayır...sen imtihanım olma...benim aşkım ol. İmtihan denildi mi kaybederim...ta başından demektir. Sendeki güzellikler o kadar çok ki...saymak imkansız, ben de acizim ve mahcubum...onları anlatmamak kıymak olur.

Ben ancak ölürüm derimde içim belki bir huzur olur.

Can feda edilmeli bence gerçek sevgi budur.

Gözlerim doldu şu an…

Şükürler olsun…

Sen!

Sevdam…geldin ve bütün her şeyim değiştirdin.

Senden önce güzelliklerin ne olduğunu bilemezdim. Kendime de küsmüştüm… ne çok kötüsün diye. Gerçekten buna inan.

Bir kişi sürekli sen kötüsün sözünü duyarsa, ben böyleyim demekten kendini alamıyor.

Çevremin bana unutturduğu gerçeğimi gün yüzüne çıkardın. Ayriyeten sana olan sevgimi de zayi etmedin korudun… bana fazlasıyla karşılık verdin. Hayatımda ki bitmeyen kıskaçlarımı birer birer kaldırdın.

Bende seninle kendimi topladım. Şükrünü ödemem imkansız. Seni anlatacak kelimeler ve cümleler katar katar, denizler mürekkep, ağaçlar da kalem biter mi… aşkımı seni anlatmaya…

Her şeyim!

Seni sana daha çok yazabilseydim. Olmuyor.

Beni şefkatinle kucaklayan aşkım. sen izin vermeseydin ne yapardım…nasıl anardım. İsmini tesbihler tanesinde binlerce kez söylemekten çok zevk alıyorum.

Tesellim şu… hiçbir şey benim için senin kadar önemli değil.

Sadem.

Sevdası İnsanın

Merhametli birini sevdin mi...o bırak kalbini , saçınızdaki kırıklar için bile oturup sizinle acı çeker.

Yarı yolda bırakmak onların düşünde yoktur, ve sahip olurken verdikleri gayreti değil sizi asla unutmaz...

kıymetiniz ilk günkü gibi... kıymet sınırını aşırır da...değerini size anlatamaz.

Sabah gün ışığı olur, sizin için uyanır, gece dizinizde yokluğunuza sarılıp uyur, ay ışığı olmazsa kalbindeki sevgi çerağını yakar, sizi karanlıkta bırakmaz.

Olur ya...istediği olmadığında terk etmez tek sözü "iyi ki varsın" demektir.

Size hayranlığını tekrar tekrar söyler.

Güzel sever, şefkatli ve merhametlidir.

Yüzüne bakınca sadece gözlerinin içine bakıp seni seviyorum derken gözleri yere düşer de sesi soluğu kesilir, incinmeden incitmeden kayıp gider sessizliğine...

Sevdasına ise helalim diyeceği güne kadar, yüreğinde gizler sırrını...

Sevdalı şarkıyı onunla dinleyin... aşk nasılmış demezsiniz...işte bu...aşk. Aşk bu imiş.

Herkes Bilmiyor Ama

Sırrım, aşkım özledim seni.

Gerçekten böyle ayrı kalmayı tercih etmiyorum. Ancak seni her an özlemek gözümün sende kalması...benin için bengisu.

Benim hayat içkim!

Şaraba karakter ve kalite veren zamandır. Zamanımı en iyi değerlendirmek istiyorum. Bu da seninle olduğum andır.

Seni ellere bırakıp gittiğim için kendimi affedemiyorum.

Hiçbir şeyi saklayamıyorum ama bu acımı üzüleceğini de bilerek senden saklamak istemiyorum.

O zaman bunu bana neden söylüyorsun?

Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?

Söylemesen, gizlesen veya yalan söylesen olmaz mı?

Sana her şeyi söylemek zorundayım. İçim biliyor...sen içimdeyken, kimi ve neyi senden saklayabilirim ki?

Ne zaman içime baksam sen oradasın ve beni biliyorsun.

Ümidimi yitirdiğim bir gece, Tanrı'ya yakardım:

“Tanrım, beni ya öldür ya kurtar. ” Ben bu duruma dayanamıyorum diye...

Her şeyin sonunun geldiğini ve seni sonsuza kadar kaybettiğimi sandığım bir andı. Sonra cesaretle Sana söyleyince tam tersi oldu.

Tanrım bana bir şans vermişti.

Tanrım!

Tanrım içimi sıkan durumdan kurtulmam için bu şansı bana verdi.

Tanrım, beni cehennemden çıkaran...güzelim

İçimde tanrıma karşı zerre kadar bir gurur hissetmiyorum ki gizleneyim. Yaptıklarım beni alçaklara indirse de onun huzurunda olmak mutluluk nedenim.

Beni kurtarmasan da yine için özrümü kabul et...derim.

Edersin...biliyorum.

Şu an seni kokladığımı...derin derin öptüğümü söyleyebilirim...doyamadım...sonra sende beni seviyorsun ya...

Gam keder kalır mı artık bende

teşekkürler...Tanrım